

Kivikkokukka

Ilma oli ehtinyt lämmetä pakahduttavaksi. Väreistään haalistunut elämä jäi keinumaan happamiin valtameriin. Kaupungeissa maa oli enää asfalttia ja puistot asutusta. Monet olivat jo nuupahtaneet multaansa, mutta minä olin jäänyt pinnistelemaan ja edelleen kukin tämän perheen mökkitontilla.

Vielä yksi vihreä kesä, niin päätin. Vielä kerran kukkisin heille maankamaralta kumartaen. Mutta maa oli enää karua karkeajakoista kivikkoa. Enkä hengästymistäni taipunut, kun ilma kävi yhä tukalammaksi ja ravinteeni valuivat järveen.

Perhe saapui vasta juhannukseksi. He olivat lomailleet alkukesän ulkomailla. Lentäneet kauemmas ihailemaan koralliriuttaa, jonka rikkimenneet väripinnat haalistuneinkin olivat heille liian kirjavia ollakseen luontoa. Kun he sitten poikkesivat tänne. He toivat mukanaan helteen. Renkaat karskuivat hiekassa ja vesi haihtui kivikostani.

“Täälläkään ei kasva enää kukkia!” sen perheen autosta noussut lapsi parkaisi.

“Harmi”, hänen perässään ulos astunut äiti huokaisi säikähtäneenä, ympärilleen vilkuillen silitti lapsensa tukkaa, “niistähän me aina juhannuksena solmittiin seppeleet.”

“Mä meen uimaan!” lapsi pettyneenä huusi, riuhtoi irti otteesta ja lähti juoksemaan rantaan.

Taaempänä isä pudisteli päätään, näki pinnalla kelluvan sinilevän jo kaukaa. Ei siinä tänäkään vuonna uskaltanut uida. “Ei taida tulevaisuuden lapset enää edes tietää, mitä viljeltävä ja varjeltava luonto on”, hän naurahti.

“Täällähän niitä kukkia jakso kasvaa pitkään. Mut jäähän tästäkin kerrottavaks tarinoita niin kun niistä koralleistakin”, äiti huokaisi ja kiirehti rantaan, ettei lapsi ehtisi kastaa kasvojaan rehevöityneeseen pintaan.

Jo pinnistin imeäkseni maasta ravinteita kukkiakseni lapselle. Ettei heidän tarvitsisi lähteä etsimään luontoa kauempaa. Nostin taimen hiostavaan ilmaan. Heiltähän loppuu kohta happi. Tuskailin kyetäkseni fotosynteesiin, kun isä istahti autoon uudelleen ja käynnisti moottorin. Pakokaasu työntyi päälle ja painoi maahan.

He jättivät jälkeensä ilmatilan, jossa en jaksanut kukkia. Silmissään he antoivat kuihtua karikkoon. Koska en ollut elinehto. He saattoivat kiertää itsensä turvaan katastrofeistaan ja etsiä happensa toisaalta. Koska kaikenhan saattoi saada anteeksi.

Ja annoin anteeksi. Mutta he eivät sitä tienneet tai ymmärtäneet vastuutaan. Heillä oli valtaa ja he elivät yli sietokykyni omaan mielekkyyteensä nojaten. Oli epäreilua, etten voinut kertoa siitä kuin väistymällä. He huomasivat. Eivätkä ymmärtäneet, mitä vein mukanani. Sitä ei anteeksipyyntö toisi takaisin, vaikka se heille muodollisesti annettaisiinkin.

“Hei kato mitä violettiä tuolla on!”, äiti hihkaisi ja osoitti kivikkoiselle pengermälle.

“Se on kukka!” lapsi hihkaisi ja lähti juoksemaan.

“Tiedätkö, mitä lajia se on?”

“Onko näitä kukkia paljonkin erilaisia ja värisiä?” lapsi ihmetellen kysyi.

He kumpikin katsoivat minua. Äiti nieli huokauksensa ja vaitonaisena pohti, kuinka karu lapsen maailma tulee olemaan. Kuinka bensanhajuisessa ahtaudessa kasvaisi enää kerrostaloja ja tehtaita. Loputtomilla autoteillä. Saastepilvisellä taivaalla lentäisi lintuihin törmäileviä lentokoneita.

He jäivät katsomaan, koska heille riitti luonnosta se, mikä oli kaunista. Siksi lapsen tarinoissa kukat kasvoivat asfaltilla.

nimimerkki: matilda